

РЕШЕНИЕ

№ 3434

гр. София, 20.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 63 състав,
в публично заседание на 13.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **263** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК, във вр. чл.172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/:

Образувано е по жалба на Х. П., ЕГН [ЕГН] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-006937/09.12.2021 г. издадена от И. В. Й. – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) с която спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

В жалбата се твърди, че приложената принудителна административна мярка е незаконосъобразна, неправилна и необоснована, издадена при неправилно приложение на материалния закон и съществени нарушения на процесуалноправните разпоредби и като такава моли съда да бъде отменена. Жалбоподателят счита, че не са налице фактически основания за издаването на процесната заповед. Твърди, че към момента на извършване на проверката жалбоподателят не е управлявал автомобила. Излага още, че наложената мярка е прекомерна и непропорционална на целите на закона. Моли за отмяна на оспорената заповед като незаконосъобразна.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. С., която поддържа жалбата. Претендират се направените по делото разности.

Ответникът – полицейски инспектор, „Пътна полиция“ при СДВР, редовно призован, не се явява, не се представлява.

Софийска градска прокуратура - редовно уведомена, не изпраща представител, не представя становище.

Съдът след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 08.12.2021 г. в 21:40 часа в [населено място] по [улица] с посока на движение от [улица] към [улица], Х. П., ЕГН [ЕГН] е управлявал личния си лек автомобил „Б. 318 И“ с регистрационен номер С 7006 ХВ. След извършена проверка е установено, че не притежава свидетелство за управление на МПС. Съставен е Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия ГА № 445129/08.12.2021 г. от младши автоконтрольор Е. Д. за извършено от Х. П., ЕГН [ЕГН] нарушение на чл. 104б, т. 2 и чл. 150 от ЗДвП.

При тази фактическа обстановка на основание чл.171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП е наложена обжалваната принудителна административна мярка със Заповед № 21-4332-006937/09.12.2021 г., издадена от И. В. Й. – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с която е прекратена регистрацията на автомобила за срок от 6 месеца. Отнети са и регистрационните табели на автомобила.

Като доказателства по делото са представени: Заверени копия на Сведение, Съпроводителни писма; АУАН № 445129/08.12.2021 г., Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-006937/09.12.2021 г.; Справка картон на водача Х. П.; Заповед № 513з-1618/ 26.02.2018 г. за определяне на длъжностни лица от СДВР да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 от ЗДвП; Заповед № 8121з-1524/ 09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи за определяне служби за контрол по ЗДвП; Заповед № 8121з-1496/ 06.12.2016 г. за възлагане на функции по общото и непосредствено ръководство на МВР.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Съдът намира оспорената заповед за съответна и на материалния закон, по следните съображения:

Оспорената заповед е обективизирана в писмена форма, подписана е от издателя си и е издадена от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност – полицейски инспектор при СДВР, отдел „Пътна полиция“. Същата съдържа изискуемите от чл. 59, ал. 2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта. Не се констатира и допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Възраженията в тази насока съдът счита за неоснователни.

Съгласно чл. 171, т. 2а, буква "а" от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява МПС без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него МПС или след като е лишен от право да управлява МПС

по съдебен или административен ред или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или т. 4 или по реда на чл. 69А от НПК, както и на собственик, чието МПС е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от шест месеца до една година.

Като материалноправна предпоставка за издаването на заповед на основание на чл. 171, т. 2а б. "а" от ЗДвП - за прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, законодателят е предвидил няколко алтернативни хипотези, сред които, като самостоятелно основание е и управлението на моторно превозно средство от неспособен водач, без изискуема кумулативност, с което и да било друго основание по същия законов текст. Административният орган е приел за осъществена именно тази хипотеза, като е посочил в заповедта, че е установено, че на конкретната дата и място, Х. П., управлявал собствения си автомобил Б. 318 И с рег. № С 7006 ХВ, без да притежава свидетелство за управление на МПС (СУМПС). Това описание от фактическа страна изцяло кореспондира с посоченото правно основание за налагане на ПАМ.

Настоящият състав на съда намира изложените в оспорената заповед фактически обстоятелства за напълно достатъчни да обосноват налагането на ПАМ по смисъла на приложената правна норма на чл. 171, т. 2а б. "а" от ЗДвП и оспорената заповед за надлежно мотивирана, при съответстващи си фактически и правни основания.

От събраните по делото доказателства съдът приема за безспорно доказано, че към момента на издаване на процесната заповед жалбоподателят е извършил възприетото от административния орган деяние. Нарушението на водача се установява с приложения АУАН Серия ГА № 445129/08.12.2021 г., който се ползва с доказателствена сила относно установените с него обстоятелства. Следва да се посочи, че АУАН е официален удостоверителен документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК и обвързва съда с материална доказателствена сила, по отношение на така констатираните факти. Предвид последното, при липса на надлежно инициирано оспорване от страна на жалбоподателя по реда на чл. 193 от ГПК на цитирания АУАН, същият обвързва съда да приеме за доказани фактите, удостоверени в него, а именно, че на 08.12.2021 г. в [населено място], жалбоподателят е бил водач на описаното в същия акт моторно превозно средство и че на същата дата е управлявал моторното превозно средство без да притежава СУМПС. По делото не са ангажирани каквито и да било доказателства, годни да опровергават както доказателствената стойност на АУАН, така и изложените в него фактически констатации и да доведат до различен извод относно установеното с АУАН управление на МПС. Изложеното от жалбоподателя твърдение, че не е управлявал автомобила, не намира опора в доказателствата и се приема като защитна теза, поради което съдът го приема за неоснователно и недоказано.

Гореизложеното води до извода, че административният орган е доказал обстоятелствата, изложени в оспорения акт и съставляващи фактически основания за прилагане на процесната ПАМ, които по делото се установяват по несъмнен начин. При наличие на предпоставките на чл. 171, т. 2а б. "а" от ЗДвП, административният орган действа при обвързана компетентност и е длъжен да приложи принудителна административна мярка от вида по посочената в същата законова норма. Ето защо законосъобразно с оспорената в настоящото производство заповед административният орган е приложил процесната ПАМ.

Според нормата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, ПАМ се налага за срок от 6 месеца до

една година. Административнонаказващият орган (АНО) е определил минималния срок за ПАМ. С оглед характера на нарушението, извършен от водача по ЗДвП, съдът счита, че размерът е определен правилно. При определянето на продължителността на ПАМ е спазен принципът на съразмерност, установен в чл. 6 от АПК. АНО е действал в рамките на своята компетентност, произтичаща от разпоредбите на ЗДвП. Издаденият административен акт не засяга правата на жалбоподателя в степен, несъответстваща на извършеното нарушение.

Органът е упражнил предоставените му правомощия в съответствие с целта на чл. 22 от ЗАНН, във връзка с чл. 171 от ЗДвП - да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановят административните нарушения от водача, поради което ЗППАМ отговаря и на целта на закона.

С оглед изложеното, оспорената ЗППАМ е правилна и законосъобразна и като такава следва да бъде потвърдена. Подадената срещу нея жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По изложените съображения, Административен съд – София град, III отделение, 63 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. П., ЕГН: [ЕГН], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-006937/09.12.2021 г. издадена от И. В. Й. – полицейски инспектор към СДВР, по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, като неоснователна.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: